

ئاراسته‌كا نى ره‌خنه‌ى شانۆى ... حه‌پده‌ر عه‌بدولرهمان

به درآیای ته مه نم له گه ۱ پر سهی ره خنه نووسین دا، قهت به بیرم نای ۲ به هیچ کار کی هونه ریی، پش وه خته هیچ به یار کم له گه ۳ خم دا هه به ۴، یا پرسم به هیچ بنیاده م کی خوا کرد به ۵ به نووسین یان نه نووسین، به کو ئه وه به ره مه که خ ی بووه هه میشه به یاری پ به خشیووم.

له سهر هيچ بهرهمـﻻ، بـيرم له دووري و نزيكي هيچ له وانه نه كردﻻ ته وه كه بهرهمه كانيان ده خوﻻنمه وه، هيچ كاردانه وه يه كيشم به لاهه گرنگ نه بووه، مادام له وه دﻻنيا بوومه كه ئه وه ي ده ينووسم له نيه تﻻكي پاكو بﻻگه ردو له ديدﻻكي تايبت و ئازادي خوﻻمه وه سهر ههﻻده دات ..

به دهست من نه بووه، هه نډ لهو بهرهمانه وهك تير له زاكيرهه
چه قيوون، وهك زريان رايان ما يوم، له تاريكي نيوه شهودا، و نهو
سينه گرافياو ديمه نه وروژ نه ره كانيان، ئه قريه يان له هه گرتووم، وهك
تاشه بهرد له كهله كهه چه قيوون، تا به ياني هه رگه و وه رگه يان په
كردووم، وهك خوښ به ناخما گوزه ريان كردووه، ناچاري ئه وه يان
كردووم، له ژر په خهفه كه دهر بيم و به دواي چرايهك، چه نډ په ه
كاغه زك، قه همه كي ون بوودا بگه يم و بياننوسمه وه، ئه و كات به
ئارامي خه و چه ته چاوانم.

بهره می و اش هه بووه، هه کی گه وره ی شان بیان له کردووم زیندا نه کی ته سئ و تریسئ، وه چله که یه که له تاو به دیل گرتنی، ره حی به دارو دیواردا بدا، به دوای کافه یه که، ده رگا یه که، په نجره یه که دا بگه م به هه ناسه دان.

که ها توومه ته دهره وهش، ئه خه یه کم له ناخدا هه که شاهه.. ئه وسا زانیوومه ئازادی چه ند خه شه.

کات ئاوانى سىحرى نمايشكى شانلىق دەپم و دەكەومە ژانر
 كاريگهريه دەروونی و ستاتيكيه كانی، رهنگه تا دەمكى دور زمانم
 سەب و نه توانم قسه يەك بكەم، باس لەو سەب بوونه رەحیه بكەم، كه
 به ئاسانی بهرم نادات.. دواتر كه ئەو تەزو گەردە كاريگه رانهی سەر
 دەروونم هەڵنیشانەوه، لەژانر سەزە كاتیه كاندا دەرچووم، ئەوسا
 دەتوانم روونتر نمایشهكان لەزاكیره مەدا بگەنمەوه، لەژیکیانە تر
 بیانخوێنمەوه.. بێیه پەم وابوو كاریكى زاننالی ژیکیه كه رەك

دوای کټای هاتنی نمایش و لهژر هموو ئه دهرهاوښتهو
کاریگریه سحر او یانهی شان، بتوانیت راستهوخ بهلژیک قسه له
نمایشکی شان یی بکهیت و مافی خئی بدهیت.

همیشه تهمه نی نمایش له هزرو ناخی بینهدا سنوور کی دیاری کراوی
نیه، نمایشی واهیه به ساان له زاکیره ی بینهدا به زیندووویه تی
دهم ښتهوه، لههر له حزه یه کی گه انهوه به ئه زاکیره یه دا چټکی
نوټ پټ ده به خشیت، هه شه تهمه نی مانه وهی له هزری تټ دا تهنیا سنووری
دەرگای دهره وهی هه که یه.. له وه به بیرت دا نای بزانت ئه وهی
تټ بینیت چی بوو؟ چونکه نمایشه که نهیتوانی شو ښه وارک له رخی
تټ دا به جټ بټ به هاکی بای ئه چند خوله کانه بټ که تټ بهو
نمایشه ت به خشی.

هر بینرک کهروو له هټ کی شان یی دهکات، هر نازناو ک هه ګرټ،
به ئه وه دټه شان، چټر له نمایش وه ربګرټ، پټ داویستیه رخی و
هزری و دهر وونییه کانی خئی له شان وه وه ربګرټ، ئه ګرنا
خو ښه وهی نمایش، یا ره خنه ګرتن ناچټه قالبی پر سه یه کی زره
ملایی، که تټ مادام له نمایش کدا ئاماده بوویت، ده بټ بنووسیت،
زټر جار ان جهخت له خټ کردن به نووسین له پهنای کټمه پساوی
نالژیک، زهره رو زیان به کرده ی ره خنه یی ده ګه یه نټ و ئاستی
توانستی ره خنه ګره که داده به ښه و متمانه ی له ګه خو ښه رانی خئی
له ده ست ده دات، به تایبته ئه و نمایشه لاوازانیه شایه سته ی قسه له سر
کردن نین و هموو بینرک به ئاسانی توانای خو ښه وه یانی هه یه و
ئه به ها هونه رییه ګران به هایانه به خټ یانه وه هه ناګرن که
شایه سته ی ئه وه بټ ره خنه ګر بیان خو ښه ته وه.

ره خنه ګر وه هه شان کار کی دیکه له هر کارک دا ده که وټه به رده م
تاقیکر د نه وه یه کی نو، ناتوانټ به ئاسانی متمانه لای بینر دروست
بکات، ئه ګر به کټمه پرسى لوه کی، نووسینه کانی خئی خسته
بازا وه، ئیدی هر ته کتیک ک له نووسین دا به کار ښه، ئه وه
ناتوانټ فی له بټ چوونی بینر و قه ناعه تی بینر بکات، بینری
هوشیار زټر به ئاسانی ده توانټ باګ راوندی ئه و ته کتیکه له ژر
په رده وه ببین که ره خنه ګر به کاری دټ.

زټری نووسین له پر سه ی ره خنه ی شان یی دا به ژماره یه کی که می
به ره می شان یی، نیشانه ی ره وټ کی خه ترنا که به رشان وهی ره خنه،
چونکه ره خنه دهرهاوښته یه کی جټری به ره می شان ییه نه ک به ی
شان یی.

له و کاته دا ره خنه ناکه و ته پښگه یه کی با ټا تر له شان، به ټه وهی شان به ره و ټا راسته یه کی بلنډ تر له خټی راکش، به ټکو له پښگه یه کی نرم تر له شان ده چه ټ که نه توان ټ بزاقی شان یی ته کان پښدا.

بښه شوناسی پښکه و تنی ره خنه یی له ټاماده بوونی ره خنه نیه له هه موو کار کی شان یی دا، به ټکو پاراستنی ره خنه یه له ټاست و وه زیفه ی زانستی و ټه کادیمی و قودسیه تی ره خنه و رښی کاریگه ری ره خنه له به ره و پښه وه چوونی شان دا.